

De Roeping van Broeder Willem.

deren, van geheel West- en Oost-Vlaanderen te saam, aangedreven door een geheimzinnige macht of een wonder instinkt, op dat éne en zelfde uur van die elfde Juliedag naar diezelfde kouter van Groeningen waren vertrokken.

En zó naar en dreigend klonk het gekras en gekrijs, het geklepper van die duizende en duizende hongerige bekken, dat een volle mienuut lang al die strijdenden, als het ware uit een zelfde beweging van hun gemoederen, aarzelden in het heetste van het gevecht, en opstarend luisterden, — met gespannen oren luisterden naar het afschuwelijke geluid, dat zelfs het gerucht van de slag overstemde.

En terwijl de Vlaamse poorters daar zo stonden, angstig; besluiteloos de bijlen in de hoogte gezwaaid, de knods geheven of de lansen gereed, dansten als dwaallichtjes zonnevonken over vlak of punt van hun wapens, als schitterjuwelen, flikkerglimmend in dwijlen van rouw.

* * *

Toen Willem, als hij over het slagveld reed, Artois de hand had zien strekken naar de standaard met de klauwaart van goud, door de Heer van Renesse werd gedragen, "*hadde hi felle die ruters nedergheslegghen, die hem ende sin pert omringden,*" en opgestuwd en meegevoerd door de stormende Vlamingen, reed hij nu tegen de Franse ridders in, en maaide met zijn geweldig slagzwaard in de reien, dat de ruiters wankelden en uit het zadel stortten, de een na de ander, als aren voor de zeis.

Slechts één van hen bleef staan, pal en onbeweeglik, met fier geheven hoofd, grandioos als uit graniet gehouwen, tussen het golven en woelen van het voetvolk om hem heen.

Als een standbeeld van brons op zijn gitzwarte hengst, wiens beweeglike huid glansde in 't licht, — zó wachtte de ridder de monnik af en zag hem trots en overmoedig in de ogen.

Maar eensklaps trok een herinnering als een sluier voorbij zijn voorhoofd, en alsof ook hij de monnik herkende, wankelde hij achterover in het zadel, en hij liet den standaard vallen, die hij zo pas te voren gegrepen had.

Toen hief Willem zijn zwaard met beide handen omhoog, "*ende sloech daermede,*" éénmael, tweemaal, driemaal op het hoofd van de

ridder, "*ende sloech met sinen goedendaghe dat pert teghen de borst,*" dat het met een huilend gehennik van pijn in de knieën zonk.

„*Ende alsof hi doet geweest ware,*” zo lag nu de ridder tussen al die stille doden, „*want sin ors was boven op hem ghevallen, ende het sloech met sinen kop ende sine vlieghende maenen ende klauwde angstich met de hoeven inmet sant.*”

Maar de zware rusting drukte hem telkens weer neder, „*ende al was dat pert selve noch niet ghewont, bloet stroomde uut der woude van sinen meester,*” in brede, donkere purpergolven over zijn schone, fluweelzachte borst.

Slaande met de kop en de vliegende manen, waar gras en slijk van de kouter in vastkleefden, angstig scharrelend met de hoeven en luid hennikend alsof 't zijn makkers te hulp riep, zweepte Morel het zand op met zijn prachtige staart, klauwde met voor- en achterhoeven en bleef eindelijk stil en onbeweeglik liggen, terwijl alleen het trillende vel, — een zenuwachtig trekken van de fijne spieren, — zijn vreeslike angst verried.

De ruiters, die de graaf met moeite gevolgd waren, geraakten nu verward onder de voetknechten, die tussen de stormende mannen van het Vrije als tussen scharen waren gevangen.

Vergeefs beproefden ze, om zich met hun paarden los te worstelen en zich bij hun gevallen aanvoerder te voegen, wiens krachtig gebouwde hengst ze nu en dan door het deinende gewoel zagen bewegen.

Die van Vlaanderen echter staken de punten van hun goedendags tussen de poten van de paarden, deden ze over de zwaar afhangende dekkleden tuimelen, en sloegen de ridders met de ijzeren knods op het hoofd.

Op dit ogenblik rukte een Brugs beenhouwer, die al sedert enige ogenblikken te vergeefs beproefd had door de strijdenden vooruit te dringen, de schildknaap van Artois, zijn meester van nabij gevolgd, de Franse orieflamme uit de handen.

Dan, met een enkelen houw van zijn bijl, kliefde hij hem het jeugdige blonde hoofd middendoor.

Artois zag het, en het doodsbleek gelaat, waar het lange, zwarte haar bloeddruipend langs neerhing, in doodsangst naar de Vla-